

'Αναρτώμεν ἐπὶ τέλους σήμερον εἰς τὴν πινακοθήκην τοῦ «'Ασμοδαίου» καὶ τὸν διάσημον Καραγεωργίου τῶν Πατρῶν. Ὁ ἰδιόρρυθμος οὗτος ἄνθρωπος, ὁ προσφιλὴς τοῖς Πατρινοῖς τύπος, εἶνε ἤδη ἀρκετὰ γνωστὸς καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φερομένων ποιημάτων καὶ ἐκ τῆς τελευταίας ἐνταῦθα παρουσίας του ὡς ἐπιστράτου, περὶ ἧς ἐγράψαμεν, ὥστε κρίνομεν περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν τι πλεόν περὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ ἐστερήθημεν ἐν Ἀθήναις δλων τῶν δημοτικωτάτων ἐκείνων τύπων, οἵτινες εἶχον συρρέσει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐδῶ, καὶ δὲν κοσμοῦσι πλέον τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μας οἱ Δεκάστροι καὶ οἱ Ἀθερινόπουλοι καὶ οἱ Κώστα-ρήτορες, ἄς δανεισθῶμεν ἀπὸ τῆς Πάτρας τὴν περιέργον αὐτὴν προσωπικότητα τοῦ Καραγεωργίου, ἄλλοτε καλογήρου, ἐφημεριδοπώλου, ὑπαίθριου ρήτορος, φιλοσόφου τῆς ὁδοῦ, ἐπιστράτου ἐξαιρεθέντος καὶ σατυρικοῦ ποιητοῦ δι' ὑποβολέως. Οἱ κάτωθεν στίχοι εἶνε συντεταγμένοι κατὰ τὸ ὕφος τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Πατρῶν ὁμιλιῶν του, μᾶς ἐστάλησαν δὲ ἐκεῖθεν.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ!»

Εἶμαι ὁ Κώστας ὁ σοφός,
ὁ χορηγῶν ἄστας Πάτρα, φῶς,
φῶς ἰλαρόν, ἀληθινόν,
κι' ἄς ἔχω νοῦν γαιδουρινόν.

Ἦμην καὶ εἶμαι κληρικὸς
καὶ ρήτωρ θεολογικός,
ὑπαίθριος, βροντόφωνος,
καὶ ψάλτης δά καλόφωνος!

Ἐφημερίδας σᾶς πωλῶ,
καὶ βροντητῶν σᾶς ὁμιλῶ:
—«πάρετε νέα, φῶς καλόν,
ἀπὸ τὸν Κώσταν τὸν τρελλόν.»

Τὰ μοῦτρά μου κυττάζετε
καὶ πάντες ἀγοράζετε,
ἢ ὅλοι μὲ φοβεῖσθε,
ἢ ἄφρονες θὰ ἦσθε!...

Ὅσακις κάθημαι ἀργός,
γίνουμ' ἐξαιφνης στιχουργός,
καὶ γράφω στίχους φοβερούς,
ζετσίποτους καὶ τσουχερούς!

Ὅς ἀδελφὸς πνευματικός,
τώρα τοὺς πάντας γενικῶς,
ὦ Πατρινοί μου, χαιρετῶ
γιατὶ πηγαίνω ἄστὸ στρατό,

κ' ἐὰν τὸ κατορθώσω,
θὰ τὸν ἀναμορφώσω!...
Σᾶς ἔχω... διὰ βίου,
Κώστας Καραγεωργίου!

Ο ΠΑΝΑΓΗΣ

Εἶνε ἀληθῶς τι ἔκτακτον ἢ ρῶμη τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Αἱ δύο δοθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ Ὀλύμπια παραστάσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἡ φαντασία τῶν περὶ αὐτῶν γραφάντων πρὶν τὸν ἴδωσι ἦτο κατωτέρα τῆς ἰσχύος του. Ἡ δὲ θεὰ αὐτοῦ, κἀτι τι πλεόν ἢ ἀνδρὸς τελείου, μὲ τὴν θαυμαστὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἐκδηλουμένην καὶ εἰς τὴν παραμικρὴν κίνησιν καὶ εἰς τοὺς ὀξῶδεις δακτύλους καὶ εἰς τὰς ραβδώσεις τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ὡς ἀρχαίου ἀνδριάντος στάσιν καὶ εἰς τὴν τραχίαν φωνὴν τοῦ ἐπιβάλλει ἰδίως ἐδῶ, ὅπου ἡ σκόνη, ἡ ζέστη, ὁ καθεστὸς βίος, τὰ ἀχρεῖα τρῶφιμα, ἡ ἔλλειψις περιπάτων, ἡ παρὰ πάντας τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευῆ τῶν οἰκοδομῶν, οἱ ἀνόμοιοι γάμοι καὶ ἔθλον ἐν γένει τὸ σύστημα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς διέπλασαν καὶ κταγίνονται νὰ προχάγουν καὶ

διαιώσαν γενεὰν παραλυτικῶν, νευροπαθῶν, λυμφατικῶν, ἀσάρκων, αἰδῶλων ἀνδρῶν. Καὶ πρὸ τοιούτου κόσμου, πρὸ τοιούτων θεατῶν ἔρχεται ὁ Κουταλιανὸς αὐτὸς γίγας καὶ ἀνεγείρει σιδηρὰς ράβδους καὶ παίζει μὲ βάρη ἑκατοντάδων ὀκάδων καὶ λυγίζει σιδηρά, ἀνάμνησις τῶν μυθολογικῶν ἐκείνων ἀθλητῶν, τῶν ὁποίων ἐνασμενίζει νὰ δανείζεται καὶ τ' ὄνομα, καθιστῶν τ' ἀθλά των πιστευτά. Καὶ ἐπὶ τούτῳ νομίζομεν ὅτι τῷ ὀφείλεται ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη, διότι ἔσωσε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μυθολογίαν.

★

Εἶνε ἀναστήματος μετρίου, μὲ ὀφθαλμοὺς μικροὺς, καλυπτομένους ὑπὸ πυκνὰς κατεβασμένας ὀφρῦς, μύτην μᾶλλον μεγάλην, μύστακα ἀδρῶν, χεῖλη μᾶλλον λεπτά. Ἐχει τάσιν πρὸς πολυσαρκίαν καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί προγαστρω ὀλίγων. Ὅταν περιπατεῖ ἡ σκηνὴ τρίζει. Τὸ ἔθλον του δὲ παράστημα προδίδει αὐτὴν, ὅστις τῇ φυσικῇ του εὐρωστίαν ἀνέπτυξεν ἀνασύρων ἀγκύρας.

★

Ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον πάσης ὁμιλίας καὶ τὸ προσφιλὲς θέμα τῆς δημοιογραφίας. Εἶνε ἡ σπουδαιότερα actualité. Ὅλοι καταγίνονται πῶς νὰ τὸν ὑμνήσουν, νὰ τὸν θαυμάσουν, νὰ τὸν περιγράψουν. Εἶνε δὲ σήμερον ἐν Ἀθήναις προσωπικότης κατὰ πολὺ ὑπερτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ κ. Τρικούπη, πρὸς ὃν παραβάλλουσα αὐτὸν ἡ «Ν. Ἐφημερίς» τὸν ἀπεκάλεσε πρωθυπουργὸν τῆς σωματικῆς ἰσχύος. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι καμμία σύγκρισις δὲν δύναται νὰ γίνῃ μεταξὺ τοῦ Παναγῆ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ Παναγῆ τῆς πολιτικῆς. Τόσος θαυμασμός ὑπὲρ τοῦ πρώτου εἶνε ὑπερβολικός. Ἄν ὁ Παναγῆς σηκῶναι ράβδους 80 ὀκάδων, ἀνθρώπους ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τηλεβόλα, ὁ Τρικούπης σηκῶναι τρία ὑπουργεῖα, σηκῶναι ὅλα τὰ ἀμαρτήματα τῆς κυβερνήσεώς του, σηκῶναι ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῶν φίλων του καὶ ὅλας τὰς ὕβρεις τῶν ἐχθρῶν του καὶ ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ. Ἄν ὁ Παναγῆς λυγίζει σιδηρά, ὁ κ. Τρικούπης λυγίζει καὶ τὸ σκληροτράχηλον τοῦ Δημητρακάκη καὶ τὸ ἀτίθασσον τοῦ Μανδάλου καὶ τὸ ἀνεξάρτητον φρόνημα τοῦ Στραμούλη. Οὐδεὶς δὲ Παναγῆς ἀντιπολιτευόμενος εὐρέθη νὰ λυγίσῃ τὸ σιδηροῦν αὐτοῦ πεῖσμα.

★

Οὐχ ἦττον ἔκτακτοι τῶν ἀσκήσεων του εἶνε οἱ λόγοι του, οὐς ἀπχγγέλλει ἐκ τοῦ προχείρου. Εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀσκήσεις εἰς τὴν γλώσσαν, τὴν ὁποίαν λυγίζει καὶ αὐτὴν καὶ μεταπλάττει ὅπως θέλει. Συνομιλεῖ οἰκογενειακῶτα μὲ τοὺς θεατὰς του, τοὺς διηγείται τὰ ταξιδιά του, τοὺς προσφέρει λυγισμένα σιδηρά ὡς souvenir καὶ ἐνούσιαζόμενος τοὺς βεβαιῶν ὅτι «ἐδῶ θὰ πεθάνουμ' ὅλοι».

★

Ἐξῶθεν τοῦ θεάτρου, κατὰ τὴν διάβασιν ἐνὸς ὅστις εἶνε ὁ ἀντύπος τοῦ Κουταλιανοῦ:

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Παναγῆς ὁ Κοκκαλιανός!!

★

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ταμίου μᾶς τῶν ἐνταῦθα τραπεζῶν:

— Αὐτὸς εἶνε δυνατός. Ἄν ποτε νὰ σηκῶσῃ τὸ ταμεῖό του... καὶ νὰ φύγῃ.

★

Προτείνομεν τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ Παναγῆ διὰ τὰ οικονομικὰ τοῦ κράτους. Μόνος αὐτὸς θὰ δυναθῇ νὰ ἄρῃ... τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν!

Κοῦ

Τοῦ ΧΑΡΑΜΗ τὸ παγωτὸ πηγαίνετε νὰ φάτε,
τὸ φλογισμένο ἰστηθῆσας ἀρσάτω θὰ τὸ κέμη.
Στόματα κόρης, ἀναῶ καὶ κρέμα θὰ ρουφάτε,
καὶ δὲν θὰ λέτε τὰ λεπτά πῶς πήγανε ΧΑΡΑΜΗ